

1

Bydlet na tomhle vymazleném předměstí je vopruz. A to říkám i přesto, že úplně přesně nevím, co to vopruz je. Kluci to říkají, když máme hodně úkolů, nebo naopak když není co dělat. Pro naše předměstí platí spíš to druhé. Není tu ani pizzerie, ani kebab, jenom taková podivná skomíravá cukrárna, do které se podle mě zboží vozí z Teska, protože to všechno chutná tak nějak teskně. Rozhodně to nemá nic společného s těmi dobrotami, které nám pekla babička, když ještě vládla rukama. Jinak jsou tu jenom samé baráky jeden jako druhý, liší se akorát barvou, a někdy ani to ne. Mají obrovská okna se závěsy a na sklech nalepené dravce, aby do nich nebourali menší ptáčky. Chtěl jsem taky nalepit takové dravce na naše okna, ale nikdy se mi nepovedlo nakreslit je tak, aby byli k poznání.

Náš barák má vchod přímo mezi dvěma retardéry, takže pod našima oknama jezdí skoro jenom našťvaní řidiči. Ptáte se, jak může desetiletý kluk, který ani nedošáhne ze sedadla na pedály, tak dobře vědět, co se honí hlavou šoférům, když hopsají přes ležící policajty před naším barákem? Mám spolehlivé zdroje, a o tom vám chci právě vyprávět.

Do školy mě vozí máma, protože to je normální škola, kde nevadí, když se přijede fiestou. Zuzka to má blbější, její škola je prestižní. Každý žák v ní má prestiž a telefon, co umí na displeji udělat pivo se šplouchající hladinou, a když se jím vyfotí holka, tak je na jedno kliknutí našminovaná na strašáka. Ale i živé žákyně si tam na svoje obličejy malují obličejy úplně jiných žákyň, a kdo přijede v autě pod milión, má mezi spolužákama utrum. Proto Zuzku vozí do školy táta služebním a ona se

musí taky malovat, i když ji to nebaví a myslím, že to ani moc neumí, protože potom nikdy nevypadá tak hezky jako předtím, ale ona říká, že kdyby se nepřebarvila, tak bude vypadat jako kráva. Což je pravda, protože krávy se nešminkují, ani když bydlejí na prestižních farmách. Jednou jsem byl na jedné takové farmě se školou, na Den Země, a ten sedlák nám vysvětloval, že jsou hrozně speciální farma, protože nechávají krávy pást. Vzala nás tam paňčelka Sobotková, kterou máme docela rádi a ona nás taky, a mě má ráda, i když mi pořád říká, že když něco vyprávím, tak neudržím nit.

Kde jsem to přestal? Jo, ty retardéry. Taky k nám jezdí městský autobus, ale tím nejedí nikdo, táta říká, že ta linka existuje jenom proto, aby měly kam natéct infrastrukturní eurodotace. Ani to nevím, co je, ale když jsem se na to táty ptal, řekl mi akorát, že když budu chodit do školy, tak se to tam dovím. Tak jsem se zeptal paňčelky Sobotkové, co jsou to infrastrukturní eurodotace, a ona se zhrzila a zeptala se:

„Kdes to slyšel, prosím tě?“

Řekl jsem jí, že doma, a ona se zatvářila, jako by chtěla na moje rodiče poslat sociálku. To je takové strašidlo na dospělé, Radim mi ji jednou nakreslil a vypadala fakt příšerně. Paňčelka mi nic nevysvětlila, ale prý mám doma vzkázat, že používat taková slova před malým dítětem je neadekvátní. Než jsem došel ze školy domů, tak jsem to slovo taky zapomněl.

2

Kdyby vás zajímalo, co každý den dělám, když přijdu ze školy, tak nedělám nic. Teda většinou. Jsou dny, kdy máma vymyslí nějaký výchovný pořad a vezme nás třeba do akvaparku, ale Zuzce se většinou nechce, protože má na to věk a v těchhle atrakcích, kde stříká prudká voda, je vždycky v ohrožení ten její druhý obličej. Mě to ale baví, každopádně je to aspoň vítané zpestření jinak dost jednotvárných odpolední. Mám totiž tu hloupou vlastnost, že mě moc nebaví hrát na počítači. Máme ho doma pro všechny a Zuzka má ještě svůj pro sebe, protože to se na prestižní škole taky musí, a občas hraju SimCity, kde si můžu postavit celé město podle sebe, ale stejně to není nic moc. Vadí mi, že ať v jakékoli hře udělám cokoli, i když si myslím, že je to podle mě, stejně je to už dávno naprogramované. Radši bych byl, kdybych mohl dělat něco, kde není dopředu všechno jasné.

A teď už možná nechápete, proč jsem to celé začal vyprávět. Koho to může zajímat? Kdo si chce číst o klukovi, který žije v místě, kde ještě před čtyřmi lety rostla řepka olejka a dneska tu stojí sto padesát stejných domů bez příběhu?

Jenomže já jsem tu zažil něco, o čem rozhodně stojí za to vyprávět. A když už jsem se do toho pustil, ani vlastně sám nevím, jestli tomu můžu věřit, nebo ne.

3

Dám vám jednu lehoučkou hádanku: Ve které části domu se dá zažít největší dobrodružství? Žádný čas na rozmyšlenou, je to jasné: ve sklepe a na půdě. Četl jsem to v knížkách černé na bílém, v jedné byla ve sklepe zalděná panna, co na požádání kvílela, jindy tam byly poklady, mrtvoly nebo vzácné nápisy, a taky průchody do kouzelných světů nebo do minulosti. A na půdě jsem zase četl o bedně s kostlivcem z kluka, co v ní uvízl, a o kumbálu s mrtvým filatelistou, o oběšencích a strašidlech, na jedné půdě prý dodneška leží mrtvý Golem a čeká, až ho zase někdo oživí, a kromě toho jsou půdy plné krásných starých věcí, jako jsou šicí stroje se šlapkou, dřevěné boby, postroje na valachy, alba plná středověkých fotek nebo předválečné televize, které doufají, že jednou budou mít sběratelskou cenu. Hlavně jsou to ale věci, o kterých už nikdo neví, protože dávní majitelé i jejich koně jsou po smrti, a tak každá půda čeká na svého kluka, který do ní vlezle s baterkou, objeví tam ty věci a pak o tom napíše knížku pro další kluky, co přijdou po něm.

Na půdách a sklepech se mi líbí přesně to, co se mi nelíbí na počítačových hrách: že nikdy nikomu není jasné dopředu, co se tam najde a stane. Půdy a sklepy nikdo neprogramoval, nebo možná na úplném začátku ještě ano, ale pak šel čas a ony si začaly žít svým životem, odpoutaly se od programu a staly se hrou, do které se dá chodit na nekonečně kol a pokaždé nasbírat body, o kterých do té doby nikdo neměl tušení.

Tak vás asi nepřekvapí, že jsem se jednoho jarního dne začal rodičů vyptávat na náš sklep a půdu.

„Proč tě to zajímá?“ zeptal se táta.

„Tam by ses ušpinil,“ řekla máma.

Na to se táta ušklíbl a začal jí vysvětlovat, že to je scestná obava, protože naše půda je prakticky nová a nic v ní není, zatímco sklep vůbec nemáme. Ale máma místo aby si oddychla, tak na něj vyjela:

„Nedělej ze mě blbce, to vím taky, že nemáme sklep, ale na půdě je všdycky prach, i kdyby to bylo v novostavbě. A ty to nepereš, tak mě laskavě nepoučuj, jaká úvaha o špíně je nebo není scestná!“

Naším se dost často stává, že se hádají o věcech, o které přitom vůbec nejde. Třeba teď přece nešlo o nějakou špínu, ale o to, že nemáme sklep, což je ohromná škoda, protože se tím pádem nemůžeme dostat do jiného světa ani do minulosti, ale půdu máme, a to je super! Navíc je podle všeho zaprášená, protože co by to taky bylo za půdu, kdyby se do ní každý týden chodilo s vysavačem.

Když bylo chvílku ticho, ozval jsem se znovu:

„Já bych se chtěl na tu půdu podívat.“

Táta reagoval jak obvykle:

„To nejde. Ta má pod hřebenem ani ne metr a půl, podlaha není pochozí, nejsou do ní žádné schody a hlavně tam vůbec nic není.“

„Akorát špína,“ dodala máma.

Vyslechl jsem si je a myslím, že jsem i dost přesně pochopil, co se mi snažili vysvětlit, takže jsem chvíli mlčel, než jsem pokračoval:

„Ale já bych tam stejně chtěl.“

„Nejde to, protože se tam nedá vlízt!“ křikl na mě táta už dost netrpelivě.

Málem jsem se rozbrečel.

„Tak proč jste nechali tomu baráku dělat půdu, když se na ni nedá vlízt?!“

Tátovi mě najednou asi přišlo líto, a tak řekl mnohem smířlivěji:

„To není půda, to je jenom takový prostor pod střechou. Není k ničemu, vznikl prostě tím, že je střecha šikmá.“

Nedal jsem se:

„Nevěřím, že by na celém tomhle světě mohl existovat prostor k ničemu! Každý prostor se hodí přinejmenším pro kluky!“

To mě totiž nejvíc štvě, že moji rodiče a asi i všichni ostatní rodiče chtějí, aby se jejich děti vyskytovaly jenom v prostorech pro dospělé

anebo v takových, o kterých dospělí rozhodnou, že jsou pro děti. Ale nikdy vám nedovolí vlézt někam, kde to je pro děti, i když to tak žádný dospělý nemyslel.

Ale víte, co je dobré na mém tátovi? Že neumí lhát. On je stavební technik a v technice se prostě lhát nemůže, protože by jinak všechno spadlo. A tak táta řekl něco, co bylo pro mě moc důležité, i když to bylo trochu proti tomu, předtím:

„Víš, je jeden způsob, jak se dá k nám do podkrovní dostat.“

Zbystřil jsem a hned mě napadlo, že táta zná nějaké zaříkadlo...

„V koupelně nad pračkou je ve stropě rám a v něm sádrokartonová deska, která jde zvednout.“

Zaříkadlo to tedy nebylo, ale tohle znělo taky dobře. A ještě líp znělo, když to dořekl:

„Po večeri ti to tam můžu ukázat.“

4

Táta si klekl na pračku, zdvihl ruce a úplně snadno vyšťouchl jeden čtverec ve stropě. Pak mě vyzdvihl nahoru tak, že mi hlava vlezla do vzniklé díry.

„Vidíš? Tohle je naše půda. Není tu vůbec nic. Akorát ty zbytky sádrokartonu, nechali to tady, čuňata, i když jsem jim říkal, ať si všechno odvezou.“

Koukal jsem do nízkého temného prostoru a neviděl jsem nic než dvě malinká okýnka na protější straně, spíš jen takové větrací dírky. Nebylo tam opravdu vůbec nic, a dokonce i jako kluk jsem měl problém si tu představit třeba hangár na vzducholod'. Stejně mi to ale nedalo:

„Tati, mohl bych se tu projít?“

„To ať tě ani nenapadne!“ odpověděla máma, která se na nás přišla podívat. „Jestli ho tam pustíš, tak příště pereš ty!“

Táta odpověděl mně, ale tak nahlas, aby to slyšela i ona:

„To nejde, přece jsem ti říkal, že ta podlaha není pochozí.“

„To mi nevadí,“ odpověděl jsem.

„Ale začalo by ti to vadit, hned jak by ses propadl. Je to jenom vata a sádrokarton, není to myšlené na chození, jediné, co je pevné, jsou tyhle stropní trámy, na metr od sebe. Všude mezi nimi je to jedno velké propadliště. Tak co, spokojen? Tak jdeme dolů, jo?“

Táta mě sundal, zašoupl bílou desku do rámu a slezl z pračky.

Musím říct, že jsem byl spokojen i nespokojen. Spokojen proto, že jsem viděl naši půdu a hlavou jsem v ní i byl. Ale nespokojen víc – že tam fakt nejsou žádné dobrodružné věci po nikom, protože tohle je

zkrátka trapná novostavba, co tu stojí jenom tři roky a stavěli ji lidi jako táta pro lidi jako táta a máma a nikdo nepočítal s tím, že tu jednou bude chtít bydlet taky nějaký kluk. A štválo mě, že se tam nedá vlézt a že nemáme sklep.

Ještě v posteli jsem se na to táty zeptal, když mi přišel dát dobrou noc.

„Tati, proč nemáme aspoň sklep?“

„Sklep je hrozně drahá a pro nás zbytečná věc. Sklep stojí stejně jako nadzemní patro a dobrý je leda na to, aby si tam člověk dal na podzim pytel brambor.“

„Já jsem právě četl, že sklepem se dá vlézt do minulosti.“

Táta se usmál.

„To je pravda. Vždycky když vlezu do nějakého sklepa, připadám si jako v minulosti. Ale ty myslíš spíš na budoucnost.“

A tak jsem chvíli myslel na budoucnost, ale to mě taky moc nebaví, protože v budoucnosti jsou kulaté domy, místo aut lítají malé vrtulníčky a lidi chodí ve skafandrech. Viděl jsem to v jednom časopise. Rád bych věděl, jak na to ti redaktoři přišli.

Takže jsem radši dál myslel na půdy a sklepy a na minulost a jak to muselo být hezké, když tenkrát v minulosti ještě stavební technici při vymýšlení domů mysleli i na to, že v nich budou žít děti.

A hádejte, čemu patřila moje poslední myšlenka, když jsem usínal?

Těm nosným trámům v podlaze půdy. Na metr od sebe.

5

Vprostřed noci jsem se probudil, což se mi většinou nestává. Všechno spalo, byla tu i Zuzka, která přišla večer pozdě, protože byla na večírku u jedné svojí prestižní spolužačky, o které říkala, že je úplně blbá, ale kdyby k ní nepřišla na večírek, tak ztratí prestiž.

Poslouchal jsem ticho v domě a hned mě napadlo, že v noci je ticho v domech vždycky tajemné. Normální ticho jen tak by bylo na nic, ale tajemné ticho nabízí dobrodružství. Jenomže já zaprvé nejsem tak stařečný jako ti kluci z knížek a zadruhé nemám sklep, a půdu mám jenom takovou, na kterou se nedá...

Vykradl jsem se z postele, docupital do kuchyně, popadl jednu židli, donesl ji do koupelny a postavil na pračku. Vylezl jsem si na ni a potěšilo mě, že je tak akorát vysoko, abych z ní dosáhl na vyndavací bílý čtverec.

Vyšťouchl jsem ho stejně jako prve táta, odšoupl stranou a vyskočil na rám... Tohle jsem ale nedomyslel. Abych se vytáhl nahoru, musel bych mít mnohem větší sílu, aspoň takovou, co mají ti kluci z knížek. Teď jsem visel jenom za lokty, nohy se mi třepaly dole a víc jsem nedokázal.

Ale půda lákala víc, než překážky bránily. A tak jsem si přinesl ještě stoličku, postavil ji na židli a z ní už to byla hračka.

Klečel jsem rozkročmo na rámu, pode mnou díra do koupelny, přede mnou neznámá prázdná půda – bez pokladů, bez příběhů... Posvítíl jsem si baterkou a přendal jednu nohu na nejbližší nosný trám. Pak ruku, zhoupł jsem se a opřel se rukou o střechnu. Takhle jsem se doplazil

asi tak do půlky, kde jsem pod sebou ucítil změnu: dva nosné trámy vedle sebe. Akorát tak na můj zadek. Sedl jsem si na ně, opřel se zády o komín a snadno si vypočítal, že přesně pode mnou je obývák s krbem. My máme totiž krb, i když topíme plynem.

Zhasl jsem baterku a mžoural do tmy. Bylo to tu docela fajn, ale opravdu tak nějak prázdně. Dobrodružství se asi vážně nedá udělat z ničeho, a tady nic jiného než nic nebylo. Větracími dírkami sem lezlo trochu světla z měsíce a dírou nad koupelnou trochu světla z lampičky nad zrcadlem, kterou jsem si tam rozsvítil, protože svítí ze všech světél v koupelně nejmíň.

A tak jsem seděl a říkal jsem si, že zkusím aspoň napočítat do tisíce, než zase slezu dolů.

Počítal jsem v duchu – do stovky, do dvou, do tří... Moc mě to už nebavilo, vlastně už mě to tu vůbec nebavilo a začal jsem uvažovat, jak se máma ráno naštve, až zjistí, že mám pyžamo celé od prachu...

A v tom tichu a tmě, kde se mi i počítání čím dál víc zpomalovalo, se mi najednou nad hlavou ozvalo:

„Tak už toho nech. Kvůli matematice jsi sem přece nelezl.“

6

Myslel jsem, že se mi v tu chvíli rozskočí srdce. Snad nikdy jsem se takhle strašně nelekl!

„Co blázníš,“ pokračoval ten hlas, „kdo ti nakukal, že se máš na prázdné půdě bát?“

Zalupal jsem po dechu a špitl:

„Kdo... kdo jsi?“

„Nejsem kdo,“ zaznělo mi nad hlavou, „jsem co.“

Strašidlo! napadlo mě hned.

„Žádné strašidlo,“ slyšel jsem dál, „jsem netopýr.“

„Netopýr?“

„No jo, netopýr. Co se divíš? Přece jste se učili, že netopýři vyhledávají temné dutiny, například půdy starých budov. A když nejsou nikde staré budovy, musíme vzít zavděk novou.“

„Ty jsi... mluvící netopýr?“

„No a? Ty jsi zase klepající Matěj. Proč se tak klepeš?“

„Nevím... bojím se...“

„A proč? Ty nevíš, že jsem hmyzožravec?“

„Vím... ale nečekal jsem tě tady...“

„Copak se musíš děsit všeho, co jsi nečekal? Myslel jsem, že takové věci, které nejsou dopředu jasné a naprogramované, tě naopak lákají.“

„To ano, ale... jak to víš?“

„Poslouchal jsem tě. Už dřív.“

„Vždyt jsem to nikomu neříkal!“

„To je jedno. Poslouchal jsem tvoje myšlenky. Víš přece, že my netopýři máme v sobě sonar. Lidští vědci říkají, že zachycujeme ultrazvukové

vlny, ale my ve skutečnosti zachycujeme i spoustu jiných vln, o kterých zatím vy lidi nemáte ponětí, protože je vaše přístroje ještě nedokážou chytat.“

„Takže umíte číst myšlenky?“

„Samozřejmě, to je to nejmenší. Každé zvíře umí číst myšlenky. Lidské, zvířecí, stromů a kyttek, prostě všechny.“

„Tak schválně, co si myslím teď?“

„Ufff, to ti mám všechno přefíkávat? No tak dobře, myslíš si, že jsem asi rádio nebo nějaká jiná nahrávka, ale to asi nebudu, protože s tebou přece vedu rozhovor, což by se nedalo natočit předem, a že je to báječné, jak se ti konečně podařilo najít na půdě, cos hledal, ale jde z toho na tebe pořád trochu strach, což nechápu, ale budiž, a že bys mě nejradši chytil a ukázal zítra ve škole klukům, a možná by mě šlo využít v cirkuse jako mluvícího netopýra, ale že mě nechceš chytit, protože netopýři jsou přece nechutní, chlupatí a smradlaví, koušou, roznášejí nákazu a motají se lidem do vlasů, ale já asi ne, protože tu s tebou klábosím už dlouho, a přitom jsem se ti ještě do hlavy nezamotal – no a to všechno si myslíš NAJEDNOU!“

Vydechl jsem úžasem:

„Ty brďo! To je přesné!“

„Myšlenky jsou vždycky přesné, Matěji. To až slova do nich vnášejí nepřesnost.“

V tu chvíli mě popadl zase jiný strach:

„Poslouchej, netopýře, já musím zase rychle dolů, aby se někdo nevbudil a nenašli mě tady. Ale budeš tu, až přijdu příště? Ty tady bydlíš?“

„Ano, já tu bydlím. V noci sice bývám na lovu, ale až zachytím tvůj nápad, že sem chceš zase vylézt, vrátím se.“

„Ty umíš chytat moje nápady???“

„Ovšem. Proč myslíš, že jsme se tu potkali dneska, ačkoli touhle dobou vždycky někde poletuju? Jen běž dolů, myslím, že už máš dost o čem přemýšlet. A rodičů se neboj, teď oba spí tvrdě, mamince se ani nic nezdá a tatínkovi se sice něco zdá, ale to ti nemůžu vyprávět.“

„Tak zase zítra?“

„Proč ne? Já mám pořád čas.“

Slezl jsem ze své pyramidy, zakryl díru ve stropě, uklidil židle a zaplul do postele. Tohle mi nikdo neuvěří! Nebo vy mi to snad věříte?

7

Snídaně nebyla nic moc. Zuzku nešlo vytáhnout z postele, takže se na ni máma rozlobila, ještě než se probudila. Dřív jsem bral tyhle máminy stavy hrozně vážně a fakt mě to trápilo, ale časem jsem vyzoroval, že to s námi dvěma ani moc nesouvisí, že se vlastně nejvíc zlobí, když ji hryže něco vevnitř nebo když má hlad. A tak už vím, že když se na nás máma zlobí a není po ruce žádné jídlo, je nejlepší ji něčím zabavit.

Aby to Zuzka moc neschytala, až nakonec vyleze, řekl jsem mámě, že si tentokrát sám dám do špíny všechno použité prádlo. To ji tak dojalo, že se nejen okamžitě přestala rozčilovat, ale dokonce si ani nevšimla, že nesu do koše i pyžamo, které jsem měl teprve dva dny čisté. Viděl jsem Zuzku, jak už skoro leze, a tak jsem si s mámou začal povídat o praní, a jestli by se neušetřilo, kdybychom prali na nižší teplotu. Při tom jsme došli do kuchyně, máma začala dávat jídlo na stůl a moc nechápala, proč se s ní o tom bavím, ale to nechápe beztak dost často. Jenom tak mezi řečí jsem se taky zeptal, kolik zhruba prachu se musí nacytat na oblečení, aby už to bylo vidět a muselo se vyprat. Protože musím přiznat, že když jsem si za světla prohlížel svoje pyžamo, vůbec jsem na něm nepoznal, že se v noci plazilo po půdě.

Zuzka proklouzla do koupelny a máma řekla, že špína je na oblečení vidět úplně okamžitě.

Řekl jsem jí:

„Mně ale připadá, že ty vidíš na oblečení víc špíny než třeba já nebo táta. Na tom samým oblečení.“

„Protože vy jste chlapi a chlapi jsou čuňata.“

To mě dost potěšilo. Pořád mi totiž strašila v hlavě netopýrova slova, mimo jiné o tom, že všechna zvířata umí číst myšlenky. Kdybych byl aspoň trochu zvíře, klidně i čuně...

„Brýtro,“ zahuhlala Zuzka v pyžamu a nacamrala si do vody citron.

A hlavně, a to ze všeho nejvíc, jsem potřeboval někomu říct o tom, co jsem zažil na půdě, ale asi to nemohl být nikdo z našeho domu. Leda možná Zuzka, protože ta už je zvyklá na moje nápady, a přitom se jich neděsí, na rozdíl od mámy, která se jich děsí, a od táty, který si na ně ne a ne zvyknout a vždycky mi je nějak logicky vyvrací.

„Zuzano, oblíkni se, jedete za čtvrt hodiny!“

„Mami, mně je asi blbě,“ řekla Zuzka a dopila svoji citronovou vodu.

To mámu zase vytočilo:

„Takže chceš zůstat doma, jo? A já ti budu psát omluvenky, vždycky den po večírku ranní nevolnost?“

„Možná spíš celodenní,“ utrousila Zuzka už na odchodu a zdálky ještě zahuhlala: „Dík.“

„Zuzano!“ vykřikla máma, takže jsem to musel zase zachránit:

„Mě totiž napadlo, jestli třeba vy mámy nemáte v sobě nějaký sonar na špínu, víš? Nějaký čidlo, který zachycuje mnohem neviditelnější špínu na oblečení, kterou ty naše chlapský čidla prostě zachytit nedokážou.“

To mámu přesměrovalo zase na mě.

„Jasně, já mám čidlo a ty jsi trdlo. To nejsou žádný čidla, to je prostě to, že vám je to jedno.“

Ale vtom přišel táta a řekl:

„Ba ne, Matěj má pravdu, v tom vašem ženským těle je určitá pokročilá technologie, ke které mužská věda zatím nedospěla.“

Usmál jsem se na něj a říkal jsem si, že to nakonec možná bude přece jenom táta, komu řeknu o netopýrovi.

